

[Henry Christensen.]

muligt og også at søge folketingets arbejde med de ting, der skal behandles i folketinget, fremmet mest muligt, og det vil jeg gerne opfordre finansministeren til at medvirke til. Når alt kommer til alt, drejer det sig jo om, at vi nu opnår at få bedre tid til behandling af hele indholdet af den fremtidige skatteordning, og det er dog i det, man ellers kan kalde bedrøveligheden, én god ting.

Nu er tidsfristerne forrykket, men så kan vi til gengæld sige, at nu er situationen endeligt afklaret derhen, at for skatteyderne er det såkaldte skattefrie år — og jeg bruger udtrykket: såkaldte, for der er måske nok opstået misforståelser i den forbindelse — forrykket fra 1968 til 1969. Det såkaldte skattefrie år har jo desværre ikke den virkning, at der er nogen, der på noget tidspunkt bliver fri for at betale skat i en periode. Men virkningen er altså den dobbelte, at det, der indtjenes i 1968, skal vi kun betale halv skat af, og det, der indtjenes i 1969, skal der, når det ligger inden for visse rammer, ikke betales skat af. Der er dog i hvert fald anledning til at sige, at vi befinder os i en situation, hvor der er al mulig grund til at føle sig opfordret til at udnytte sin arbejdskraft og sin produktionslyst så langt, som man har evner, lyst og kræfter dertil, og det er jo egentlig ikke nogen dårlig appelmulighed for en regering og en finansminister at have over for befolkningen.

Niels Helveg Petersen: I finansministerens redegørelse fremhæves tre forhold, der hver for sig og i sammenhæng har gjort det nødvendigt at udskyde kildeskattens ikrafttræden til 1. januar 1970: dels lovgivningsmæssige, dels organisatoriske og dels EDB-mæssige vanskeligheder. Intet enkelt forhold har i sig selv været afgørende, vanskelighederne er først og fremmest opstået i samspillet mellem disse 3 forhold.

Hvad angår det lovgivningsmæssige, stod der tilbage at løse en lang række problemer, som det var nødvendigt at løse, inden man kunne sige, at folketinget havde skabt det nødvendige lovgrundlag for kildeskatten. Af disse vil jeg først nævne spørgsmålet om at begrænse kildeskatteopkrævningen til kun at omfatte egentlig lønindkomst, videre

spørgsmålet om lønmodtagernes fradragsforhold under kildeskate, videre spørgsmålet, om folkepensionsbidraget skal opkræves som et selvstændigt bidrag eller slås sammen med den almindelige skat, og det fjerde spørgsmål, jeg vil nævne særskilt, er spørgsmålet om ægtefællers beskatning, som vel overhovedet er det vanskeligste skatte-spørgsmål, vi skal løse i den danske skatte-lovgivning, både politisk og teknisk.

Ud over disse spørgsmål var der problemer vedrørende overført indkomst, ældre skatterestancer, børns beskatning, beskatningen af personer, der tager arbejde på Grønland, konsekvensændringer i en lang række skattelove samt endelig — noget af det vigtigste — spørgsmålet om selve kildeskatteskalaen og udskrivningsbehovet under kildeskatten. Det er derfor indlysende, at folketinget under alle omstændigheder har et omfattende arbejde foran sig, inden vor lovgivning er indrettet til kildeskate. Med god vilje kunne disse spørgsmål sikkert være løst inden for forholdsvis kort tid. Det var da også regeringens plan at forelægge forslag til løsninger på disse problemer i slutningen af februar i forventning om, at spørgsmålene kunne være færdigbehandlet til 1. april.

Men ud over disse lovgivningsmæssige problemer var der de organisatoriske og de EDB-mæssige. I tiden siden den 15. marts, hvor kildeskatteloven blev vedtaget, er der truffet aftaler mellem staten og kommunerne og mellem staten og arbejdsgiverne om formen for løntilbageholdelsen. Der er videre truffet aftaler om de generelle retningslinjer for administrationen af kildeskatten; herunder er der oprettet et kildeskattedirektorat, som med tiden skal beskæftige et meget stort antal mennesker, men som endnu i dag kun har 19 ansatte. Først den 6. december, en halv snes dage før valgets udskrivelse, kom de endelige aftaler med kommunerne i orden, og først da udpegedes en leder af kildeskattedirektoratet. I praksis måtte man frygte, at det ikke i løbet af et halvt års tid ville have været muligt at stable en dygtigt arbejdende og kvalificeret administration på benene. Når der skal ansættes 300-500 nye mennesker, er det nu engang ikke tilstrækkeligt med god vilje og penge; det er også i allerhøjeste grad et spørgsmål om overhovedet at finde de rette folk til en sådan administration.